

DAVID SOLOMONS

MIJ BRÁCHA JE SUPERHRDINA

A JÁ JSEM
MOHL BÝT
TAKY,
AKORÁT
ŽE SE MI
CHTĚLO
ZROVNA
ČURAT...

MŮJ BRÁCHA JE SUPERHRDINA

DAVID SOLOMONS

BRIO

Text copyright © David Solomons, 2015
Illustrations copyright © Laura Ellen Anderson, 2015
First published in the UK by Nosy Crow Ltd
Translation © Vratislav Kadlec, 2017
Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2017

Všechna práva vyhrazena. Bez písemného svolení
vlastníka práv není povoleno publikaci ani žádnou její
část použít pro reprodukování či ukládání v rešeršním systému,
ani ji jakýmkoli prostředky šířit, ať již elektronicky,
mechanicky, kopírováním, nahráváním nebo jinak.

ISBN 978-80-7529-544-6

www.slovart.cz

Lukovi, pochopitelně

1. (NE)VYVOLENÝ

Můj brácha je superhrdina a já jsem mohl být taky, akorát že se mi chtělo zrovna cúrat.

Jmenuju se Luke Parker, je mi jedenáct let a s mámou, tátou a starším bráchou Zackem bydlím ve vcelku přívě-
tivé části Londýna. Brácha nebyl superhrdinou odjakží-
va, ačkoliv vzhledem k tomu, že se jmenuje Zack, člověk
by se ani moc nedivil, kdyby rodiče měli nějaké tušení, že
si jednoho dne navlékne plášť a masku a začne zachraňo-
vat sirotky z hořících baráků. Vždyť si to poslechněte! To
snad ani není jméno, to je zvukový efekt! Člověk by ho
klidně mohl použít v komiksu, když superhrdina mydlí
nějakého superpadoucha. Vžum! Prásk! Zack!

Přijde mi, že člověk se občas ocitne na křižovatce a musí udělat klíčové rozhodnutí. Vanilkovou, nebo čokoládovou? S oříšky, nebo bez? Hodit tátovi na hlavu pytlík s vodou, nebo raději ještě vyčkat? Je jenom na vás, jakou možnost si vyberete, a někdy stačí pár zdánlivě nevinných slov a celý váš život se najednou ubírá jinudy.

„Musím čúrat.“

Byl to osudný večer. Už asi hodinu jsme byli se Zacem v našem bunkru na stromě a mně už se vážně hrozně moc chtělo. Četl jsem ve světle baterky staré číslo *Mladých titánů* a Zack dělal úkol z matiky. Vždycky byl tak trochu šprt. Než se z něj stal Hvězdný hoch, býval hvězdným žákem.

„Tak běž,“ řekl brácha a jediným tahem propisky vyřešil další kvadratickou rovnici.

Pravda byla ovšem taková, že se mi nechtělo ve tmě šplhat dolů po provazovém žebříku. Už vylézt předtím nahoru bylo dost těžké. Nejde o to, že bych byl úplně nemehlo nebo tak něco, ale berte to asi tak – na olympijských stupních vítězů mě hned tak neuvidíte. Trpím závratí a mám srandovně tvarované nohy, takže musím nosit takové speciální vymyšlenosti, kterým se říká „ortopedické pomůcky“. Když mi máma prvně řekla, že budu mít něco takového, byl jsem nadšený.

Měl jsem pocit, že to zní jako nějaká úžasná výzbroj pro supervojáky – jenže potom ortopedické pomůcky přišly a ukázalo se, že spíš než robotický exoskelet připomínají ohebné vložky do bot. Nebyl to tehdy zvlášť šťastný čtvrtek.

Vystrčil jsem hlavu z bunkru. „Možná bych se mohl vyčúrat odtud.“

„Padej ven! Klid' se, ty nechutné děcko!“

Zack je jenom o tři roky starší než já, ale když udělám něco, co ho naštve, vždycky mi říká děcko. Ze všech věcí, které na starším bráchovi nesnáším, je tohle hned na čtyřicátém sedmém místě. Teda ne že bych si psal seznam.

No dobře. Píšu si seznam.

Ještě než se stal z bráchy superhrdina, měl ten seznam šedesát tři položek. Teď už jich má skoro sto. Brácha dokáže člověka *fakt* vytočit.

Slezl jsem po žebříku na zem a šel jsem dovnitř na záchod.

Vyčúral jsem se.

Když jsem se za pár minut vrátil do bunkru, Zack tam seděl potmě a byl úplně zticha. Hned mi bylo jasné, že se něco děje, protože odložil domácí úkol. Vzal jsem baterku a posvítil jsem mu do obličeje. Ani nemrknul.

„Zacku, jsi v pořádku?“

Přikývl.

„Určitě? Vypadáš nějak... jinak.“

Znova velmi zvolna přikývl, jako by nad něčím dost komplikovaným přemýšlel, a potom pravil skřehotavým hlasem: „Myslím..., že se mi zrovna stalo něco úžasného. Změnil jsem se, Luku.“

Nebyl jsem tím ovšem nijak zvlášť zaskočený. Asi půl roku před tím si mě vzal táta stranou, aby si se mnou popovídal takříkajíc jako chlap s chlapem. Seděli jsme v kůlně na náradí – nejspíš protože to bylo nejchlapštější místo v dosahu – a táta mi vysvětloval, že odteď si možná u bratra všimnu jistých změn.

„Zack má teď před sebou náročnou... cestu,“ prohlásil táta.

„Bezva! Kam jede? Můžu si vzít jeho pokoj?“

„Takhle jsem to nemyslel,“ vzdychl unaveně táta. „Musí si projít obdobím, kterému se říká puberta. Například se mu změní hlas.“

„Aha, bude mluvit jako dalekové z *Doktora Who*?“

„Ne, jako dalekové mluvit nebude.“

„Škoda.“

„Taky mu začnou růst vousy a ochlupení.“

„Aha, jako vlkodlakům?“

„Ne, jako vlkodlakům ne.“

Přišlo mi, že ta puberta asi nebude bůhvíjaká výhra.

Táta mluvil ještě o dalších věcech, jako je soukromí a holky, ale po tom zklamání s daleky a vlkodlaky už jsem ho moc neposlouchal.

Takže když mi Zack v bunkru řekl, že se změnil, přesně jsem věděl, co odpovědět. Semkl jsem rty a s vážným výrazem ve tváři jsem pokýval hlavou, jako doktor, který mi onehdy oznamoval, že mám infekční mononukleózu. „Obávám se, že jsi chytil pubertu.“

Zack si mě nevšímal, civěl na vlastní ruce a obracel jsem a tam. „Myslím, že jsem získal superschopnosti.“

2. ZORBON

Bylo mi jasné, že Zack se docela zcvoknul – přemíra domácích úkolů může na duševním zdraví dospívajícího hochy napáchat děsivé škody. Jenže pak ve mně začalo narůstat podezření. Brácha věděl, že zbožňuju komiksy, a neustále si mě kvůli téhle – jak sám říkal – „dětinské posedlosti“ dobíral. Čul jsem zradu.

„Superschopnosti?“ Založil jsem si ruce a pohrdlivě jsem se ušklíbl. „To jako že teď umíš lítat a střílet z prstů blesky?“

Zatvářil se zvědavě. „Ještě nevím přesně,“ zamumlal, natáhl ruku a zatřepotal prsty jako nějaký podřadný iluzionista. Žádné blesky odnikud nevystřelily. Ale toho

jsem si ani nevšiml, protože jsem byl ohromený tím, co se stalo ve skutečnosti.

Z ruky mi vylétla baterka, prosvištěla vzduchem a s plesknutím přistála v Zackově napřažené dlani. Zack ji pevně sevřel a usmál se od ucha k uchu.

Ne-u-vě-ři-tel-né!

Zack to fakt dokázal. Přiměl baterku létat vzduchem a stačilo mu jenom na to myslet a přitrouble mávat rukou. Každopádně to byla pravda. Brácha měl skutečně superschopnosti!

Ovládal telekinezi, abych použil přesný termín. V komiksech tuhle schopnost ovládá spousta superhrdinů, ale teď jsem ji poprvé viděl na vlastní oči. Nerad jsem to přiznával, ale bylo to dost hustý. Superhustý. Teda ne že bych to Zackovi hodlal říct.

„Takže žádné blesky,“ utrousil jsem a předstíral jsem zklamání.

„Co?“ podíval se na mě jako na pitomce. „Viděl jsi to? Viděl jsi, co jsem udělal?“

Nedokázal jsem se dál přetvařovat. Byl jsem naprosto ohromený. Úžas však rychle ustoupil dalším pocitům – závistí jsem zezelenal jako Hulk. Záviděl jsem Zackovi hůř, než když loni k Vánocům dostal iphone a já nové boty.

„To není fér! Jak to, že jsi superschopnosti získal

ty? Vždyť ani nečeš komiksy!“ Remcal jsem ještě pár minut – je o mně známo, že když mě to chytne, úplně zrudnu –, a když jsem se konečně vyčerpal, svalil jsem se na podlahu a dotčeně jsem se kabonil. Ale přestože jsem překypoval závistí, musel jsem to vědět: „Jak se to vlastně stalo?“

Zack civěl někam za mě, upíral zrak na jakési neurčité místo na stěně a pomalu popisoval sled neuvěřitelných – a neuvěřitelně nedávných – událostí.

„Jen co jsi odešel, zaslechl jsem vzdálené dunění a vykounul jsem ven. Na obloze se objevila světla a mě napadlo, že je to možná meteorický déšť. A pak mi došlo, že míří ke mně – a dost rychle. Ale když už se zdálo, že narazí do stromu, najednou se zastavila. A já viděl, že to vůbec není meteorický déšť...“

Odmlčel se, dlouze se nadechl a potom zašeptal: „Byla to transdimenzionální kosmická loď.“

Zalupal jsem po dechu. Nejzajímavější historka, jakou mi Zack do té doby vyprávěl, se točila kolem nepovedeného sestřihu a čivavy. A nejsem si jistý, jestli si ohledně té čivavy náhodou nevymýšlel.

„Kde se vzal, tu se vzal, přímo tady vedle bunkru se z čista jasna vznášel obrovský modrý disk.“ Napřáhl ruku a ukázal třesoucím se prstem ven. „Jak tak na něj koukám, najednou se ozvalo ‚blúúp-vžummm‘, v boku

lodi se otevřel otvor a v paprsku světla se zjevila světélkující postava. Cizinec měl na sobě lesklou temně rudou kombinézu, plášť s vysokým zlatým límcem a zlaté boty. Na hrudi mu v rytmu srdce pulzovaly tři zlaté hvězdy. Měl baňatou, dočista holou hlavu a řídkou bradku, kterou si hladil, když mluvil. Pozdravil mě třemi vztyčenými prsty a představil se mi jako Zorbon Rozhodce, interdimenzionální cestovatel a zástupce Nejvyšší rady Frodaxu Wonthreenu Rrr'n'farghu. Když mluvil, znělo to, jako by všechno říkal velkými písmeny. Vysvětlil mi, že přiletěl z jiného vesmíru, který existuje paralelně s tím naším. Je prý skoro stejný jako ten náš, akorát je tam prohozená zelená a červená barva a bublanina chutná jinak.“ Zack se zatvářil zamyšleně. „Ne úplně odlišně, ale prostě trochu jinak.“

Ze Zackova nepřítomného pohledu mi bylo jasné, že tahle nudná informace mu přijde obzvlášť zajímavá. Hrozilo akutní nebezpečí, že se rozpovídá o bublanině. „Kašli na nějakou pitomou bublaninu! Přejdi k těm superschopnostem!“

Zack se vytrhl ze zamyšlení. „Hm, jo. No, takže Zorbon povídal, že jsem byl nejvyšší radou vyvolen pro poslání nejvyšší důležitosti, které se týká obou vesmírů. Jde o tak zásadní úkol, že kdybych selhal, mělo by to přímo kataklyzmatické následky pro *bilióny* bytostí.“

„Dva vesmíry? Ty máš zachránit hned *dva* vesmíry?“
No to je typické. Jako by bráchovi nestačilo zachránit jeden. Vždycky musí mít něco extra. „Ale proč zrovna ty?“ zakvílel jsem.

Zack zamyšleně zíral ze dveří. „Tenhle bunkr se zjevně nachází v místě průchodu mezi oběma vesmíry.“

To bylo neuvěřitelné. Člověku z toho šla hlava kolem. Náš stromový bunkr fungoval jako portál mezi dimenzemi. Na druhou stranu... „No a?“

Zack pokrčil rameny. „Předpokládám, že jsem byl prostě první osoba, na kterou Zorbon narazil, když se tu vynořil.“

Dočista jsem oněměl. Pohnul jsem rty, ale nevyšla z nich žádná slova, jenom zvuk, jako když uniká vzduch z balónku. Takhle se přece spasitel lidstva nevybírá! Mělo tu být alespoň nějaké proroctví zapsané v prastaré knize nebo tak něco. Tohle bylo jako věnovat meč Všemocnosti akvarijní rybce.

„Aby bylo zaručené, že uspěju,“ pokračoval Zack, „byl Zorbon pověřen propůjčit mi šestero nadání – superschopností, jestli chceš. Prý mi pomohou splnit poslání. Potom zvedl ruce, pronesl něco ve fakt divném mimozemském jazyce...“

Co? To jako že nemluvil *úplně obyčejným* mimozemským jazykem? pomyslel jsem si, ale nic jsem neřekl.

„... rudě se zablesklo – nebo možná *zeleně*...“, vyprávěl dál Zack. „Cítil jsem, jak mnou projela vlna energie. Jako by mi v těle vzplál každyčkový atom. Když to přešlo, Zorbon se poklonil a povídá: ‚HOTOVO.‘ Zeptal jsem se ho, co je hotovo a jaké síly mi teda propůjčil. Co je vlastně mým úkolem? ‚TO NESMÍM PROZRADIT, PROTOŽE JINAK BY HROZILO, ŽE ZMĚNÍM BUDOUCNOST,‘ povídá. ‚A JAK TI ŘEKNE KAŽDÝ, KDO PODOBNÝM VĚCEM ROZUMÍ, TO BY BYLO KRAJNĚ NEPŘÍJEMNÉ. VŠECHNO SE VYJASNÍ, AŽ PŘIJDE ČAS.‘ Potom se záhadně usmál a měl se k odchodu. Ale než se za ním zavřely dveře kosmické lodi, prohlásil, že je ještě něco, co by mi mohl říct. Nasadil fakt děsivý výraz a povídá: ‚MÍŘÍ SEM NEMESIS.‘ A byl fuč. *Blúúp-vžummm!*“

Stál jsem tam s pusou dokořán. Bylo toho na mě nějak moc. Moc otázek najednou. Jedna se ale nakonec přece jenom prodrala do popředí. „Ale vždyť jsem byl pryč akorát pět minut!“ Pět nejdůležitějších minut v dějinách světa a já jsem je prošvihnul, protože se mi chtělo čúrat. „Vsadím se, že kdybych tu byl, Zardoz Rozvozce by vybral mě,“ zabručel jsem.

„Jmenuje se Zorbon Rozhodce. A ty jsi tu nebyl.“ Zack pokrčil rameny. „Mohl jsi to ještě chvíli vydržet, ne?“

To nebylo fér! Začal jsem vyvádět jak smyslů zbavený.

„Řekni mu, ať se vrátí! Řekni Burbonovi Rozchůdci, že se spletl a musí se vrátit a taky mi dát superschopnosti!“

„Jmenuje se Zorbon Rozhodce,“ opravil mě znovu Zack. „A rozhodl, že vyvoleným budu já. Ne ty.“

„Nevěřím ti! To nemůžeme vědět jistě, dokud ho nezavoláme zpátky.“

„A jak ho mám asi zavolat? No jo, vlastně mi tu nechal telefonní číslo. Hm, jaká že je předvolba do paralelní dimenze?“

Postřehl jsem v jeho tónu jistý sarkasmus. Zack si ze mě utahoval, což bylo poněkud neuvážené, jelikož jsem snad v životě nebyl tak vzteklý jako právě v ten okamžik.

„Co to vyvádíš?“ zeptal se brácha.

Mašíroval jsem kolem dokola a poklepával jsem rukou na stěny bunkru. Nebylo to snad jasné jakacka? „Hledám portál do toho druhého vesmíru.“ Přitiskl jsem ke stěně ucho. „Mám dojem, že něco slyším.“

„Luku.“

„Pšt!“ sykl jsem. Opravdu jsem něco zaslechl. „Jo. Něco se snaží dostat skrz. Zní to jako škrábání. Možná nějaké interdimenzionální myši.“

„Ehm, Luku...“

Prudce jsem se otočil. To škrábal Zack. Drbal se na prsou. Jako obvykle měl na sobě školní košili, protože tvrdil, že když dělá domácí úkoly, cítí se díky ní

ve správném rozpoložení. (Já vím. A to s ním musím bydlet!) Pod košili se dělo něco divného. Zamračil jsem se a ukázal na něj. „Co je to?“

Skrz košili jako přes stínítko lampičky slabě prosvítala pulzující záře. Zack si rozeplnul knoflíky, roztáhl košili a odhalil holou hrud'. Nekecám, zaslechl jsem v tu chvíli fanfáry.

Navzdory tomu, co říkal táta, neměl brácha na hrudi žádné ochlupení, ale zato tam měl něco jiného. Na prsou mu zářily tři velké tmavomodré hvězdy.

„Zorbon měl přesně takové,“ prohlásil Zack. „Zajímalo by mě, co to znamená.“ Přešel po hvězdách prstem.

„Já ti povím, co to znamená. Znamená to, že máš tetování.“ Potrásl jsem hlavou. „A máma tě nejspíš zabije.“

Zack si mě nevšímal. Napřímil se v celé své stošedesáticentimetrové výši a nasadil vážný, zamyšlený výraz. „Já vím, co ty hvězdy znamenají,“ vydechl. „Jsem. Hvězdný. Muž. Jsem *Starman*!“

Zdvihl jsem nesouhlasně ukazováček.

„Co je?“ obořil se na mě Zack.

„Hm, promiň, ale jeden *Starman* už existuje. Mohl by tě dát k soudu kvůli zneužití jména.“

Zack si našťavaně odfrknul. „Dobře. Nevadí.“ Znovu se narovnal jak pravítko. „Jsem. Hvězdný. Kluk. *Star Boy*!“

